

Αθωνική

ΙC | ΧC
 NH | ΚΑ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2015 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 239

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

Ὁ κατ' ἐξοχήν ΓΙΑΤΡΟΣ δέν συμφωνοῦσε...

Ὁ μακαριστός ἀρχιμ. Εὐσέβιος Γιαννακάκης, ὅταν διακονοῦσε ὡς ἐφημέριος στό Ἱπποκράτειο Νοσοκομεῖο τῆς Ἀθήνας, ἐζήσῃ συγκλονιστικά θαύματα θεραπείας ἀσθενῶν ἀπό τήν Μετάληψι τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Δύο μόνο ἀπό τά περιστάτικα αὐτά θά σᾶς περιγράψουμε ἐδῶ.

Ενας βαρειά ἄρρωστος, ὁ κ. Γεώργιος Φ, βρισκόταν ἐπί εἴκοσι ἡμέρες σέ κατάστασι ἀφασίας, μετά ἀπό βαρῦ ἐγκεφαλικό ἐπεισόδιο. Ὁ καθηγητής κ. Γούτας τόν παρακολουθοῦσε συστηματικά, γιατί παρουσίαζε ὑψηλό πυρετό: ἔφτανε τούς 40^ο!

Τήν εἰκοστή πρώτη ἡμέρα -πράγμα παράδοξο- ὁ ἄρρωστος ἄρχισε ν' ἀνοίγη τά μάτια του καί νά μιλάη! Ὁ καθηγητής παραξενεύτηκε. Νόμιζε πῶς ἡ βελτίωσι θά ἦταν παροδική. Ὁ ἀσθενής ὁμως καλυτέρευε διαρκῶς καί, σέ μερικές ἡμέρες, συζητοῦσε ἄνετα καί καθαρά. Τότε καί ὁ γιατρός τοῦ μίλησε μέ κάθε εὐλικρίνεια, ἀπό τήν ἱατρική ἀποψι:

- Ἀγαπητέ κύριε Γιώργο, ἡ περίπτωσι σας δέν ἐπιδεχόταν καμμιά βελτίωσι. Μετά μάλιστα ἀπό τόσο ὑψηλό πυρετό πού κάνατε, κανονικά δέν θά ἔπρεπε τώρα νά βρίσκεστε κοντά μας.

- Κύριε καθηγητά, ἀπάντησε ἤρεμα ὁ ἀσθενής, ὁ κατ' ἐξοχήν Γιατρός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δέν συμφώνησε μαζί σας. Ἡ "ἱατρική" τῆς Ἐκκλησίας ἀποδείχθηκε πιό ἀποτελεσματική. Ὁ ἱερέας τοῦ Νοσοκομείου, μετά ἀπό κάθε Θεῖα Λειτουργία, ἐρχόταν πρόθυμα νά μέ κοινωνήσῃ. Ἐγώ, βέβαια, δέν μπορούσα νά μιλήσω, ἀλλά τά αἰσθανόμουν ὅλα. Κι αὐτό φαίνεται πῶς τό καταλάβαινε ὁ ἱερέας, γι' αὐτό καί χρησιμοποίησε πλοῦσι τά θεραπευτικά μέσα τῆς Ἐκκλησίας μας. Τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ ζωογονεῖ τήν ψυχὴ καί τό σῶμα. Θεραπεύει καί τίς μεγαλύτερες ἀρρώστιες.

Κάποια γυναίκα, ἡ κ. Μαρία Γ., ἔπασχε ἀπό σοβαρή νεφρική ἀνεπάρκεια. Ἡ κατάστασί της διαρκῶς χειροτέρευε.

Ἐνα Σάββατο ὁ γιατρός τήν βγῆκε μέ τέλεια ἀνουρία. Φεύγοντας ἀπό τό Νοσοκομεῖο, πίστευε πῶς τήν ἄλλη ἡμέρα θά εἶχε φύγει καί ἡ ἀσθενής του γιά τήν αἰωνιότητα.

Λίγο ἀργότερα ἐπισκέφθηκε τήν κ. Μαρία ὁ ἱερέας τοῦ Νοσοκομείου καί τῆς πρότεινε νά καταφύγη στόν οὐράνιο Γιατρό, τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. Ἐκεῖνη τό δέχθηκε μέ χαρά. Ἐξωμολογήθηκε μέ εὐλικρίνεια καί τό πρωί τῆς Κυριακῆς, ἀφοῦ παρακολούθησε τήν Θεῖα Λειτουργία, μετέλαβε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων. Κοινῶνῃσῃ ὁμως μέ φλογερή πίστι στήν θεραπευτική δύναμι τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Καί τό θαῦμα ἐγίνε! Μετά τήν Θεῖα Κοινωνία τό πρόσωπό της ἄρχισε νά ροδίζῃ ἀπό υγεία καί τό οὐροποιητικό της σύστημα νά λειτουργῇ κανονικά. Ὁ γιατρός δέν μπορούσε νά τό πιστέψῃ.

Ἐστερα ἀπό δύο -τρεις ἡμέρες, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πῶς ἡ ἀσθενής του εἶχε θεραπευθεῖ τελείως, τῆς ἐπέτρεψε νά φύγῃ.

Γερόντων

✘ Ἀφοῦ δέν ἔχουμε τήν πανοπλία τοῦ Θεοῦ νά κάνουμε τίς ἀρετές, ἄς ἔχουμε τουλάχιστον τήν ταπεινοφροσύνη.

✘ Ἐαφνικά ἔρχεται ἕνας καί σοῦ λείει κάτι. Ὁ λόγος του αὐτός σοῦ δίνει μιά σουβλιά μέσα σου. Νά μή μιλήσῃς. Πέσε πρηνηδόν γιά νά κερδίσῃς. Ἄλλος σέ βρί-

ζει, σοῦ λείει λόγια, τά ὅποια κατακαίουν τήν ψυχὴ σου, μαραίνουν τήν προθυμία σου, σέ σουβλίζουν καί διαπερνοῦν τήν καρδιά σου. Νά σιωπήσῃς καί νά πέσῃς πρηνηδόν γιά νά περάσῃ τό βέλος ἀπό πάνω σου. Ὁ Θεός γιά τήν ταπεινώσι σου αὐτῆ θά σοῦ δώσῃ τόν μισθό πού ἔδωσε καί σέ ἐκείνον πού ἀγωνίσθηκε μέ μεγάλους ἀγῶνες καί μαρτύρια.

† Γέρων Ἀνθιμος

✘ Ἡ ἀδιάκοπη προσευχή ἀνακαινίζει τόν ἄνθρωπο, τόν εὐφραίνει καί τόν κάνει ὅλον πνεῦμα. Δέν αἰσθάνεται νά ἔχη μέσα του σπλάγχνα, σάρκα καί κόκκαλα. Εἶναι πνεῦμα. Καί ὅταν ὁ πόθος του ἀνάψῃ πολύ, δέν μπορεῖ νά μιλήσῃ. Αἰσθάνεται τόν Θεό μέσα του καί κλαίει.

✘ Ἐγώ δέν ξέρω καμμιά ἐκκλησία, πού νά μὴν εἶναι ὠραία. Τό ἴδιο αἰσθάνομαι παντοῦ. Καί σέ μικρό ἐξωκκλήσι νά πάω, πού νά ἔχη μιά εἰκόνα, μοῦ ἀρκεῖ. Ὁ Θεός εἶναι παντοῦ. Καί μή νομίζουμε ὅτι βρίσκεται μόνο στίς μεγάλες καί ἐντυπωσιακές ἐκκλησίες.

† Γέρων Ἰερώνυμος

✘ Δύο πράγματα ἀγάπησα στήν ζωὴ μου: τό διάβασμα καί τήν συγγραφή. Βλέπω κάποιους, πού θέλουν νά γράψουν ἕνα κείμενο καί σβήνουν, γράφουν, ξανασβήνουν, ξαναγράφουν... Ἐγώ δέν προλαβαίνω νά διατυπώνω τίς σκέψεις μου, γιατί μέ κατακλύζουν σάν νιφάδες χιονιοῦ. Αἰσθάνομαι τό στύλο μου νά ἔχη φτερά. Παρ' ὅλη ὁμως τήν ἰκανότητά μου αὐτῆ στήν συγγραφή, τήν στεροῦμαι καί κάθομαι καί σηκώνω τό τηλέφωνο, πού χτυπάει συνεχῶς, γιά νά δώσω λύσι σέ κάποιον πρόβλημα, ἢ ἐξομολογῶ μέ τίς ὥρες. Γιατί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἐξομολόγησι καί ὄχι ἡ μελέτη καί ἡ συγγραφή, πού τόσο μέ θέλγουν.

† Γέρων Ἐπιφάνιος

✘ Ὁ καλός Θεός συγκινεῖται καί ἀπό τήν τιποτένια μας προσφορά. Ἐνῶ ἐμεῖς τρώμε τό γλυκό μέλι καί προσφέρουμε στόν Θεό τό κερί, Ἐκεῖνος χαίρεται γιά τήν προσφορά μας...

† Γέρων Φιλόθεος

“Άγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς (1296-1359) γεννήθηκε στήν Κωνσταντινούπολι ἀπό εὐγενεῖς καί ἐνάρετους γονεῖς. Ὅταν ἦταν μικρός, δυσκολευόταν στήν ἀποστήθισι τῶν μαθημάτων καί ἔτσι ἀποφάσισε, πρὶν ἀρχίζει τήν προσπάθεια, νά κάνει τρεῖς γονατιστές μετάνοιες μέ προσευχή στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας μας. Ἔτσι, μέ τήν βοήθειά της, ἀπεστήθιζε εὐκολα τὰ μαθήματά του.

Ὁ πατέρας του ἦταν συγκλητικὸς τοῦ αὐτοκράτορα. Κι ἐπειδὴ ὁ μικρὸς Γρηγόριος πήγαινε σέ ὅλα καλά, ὁ αὐτοκράτορας τὸν καμάρωνε καί σχεδίαζε γι’ αὐτὸν μεγάλα πράγματα. Ἀλλὰ ὁ νέος εἶχε τὸν νοῦ του σέ ἄλλα μεγαλύτερα καί ὑψηλότερα, δηλαδὴ στὸν Οὐράνιο Βασιλέα, καί καμμία φροντίδα δέν ἔδινε γιὰ τὰ γῆινα. Δέν ἔχανε μάλιστα τὴν εὐκαιρία νά συναναστρέφεται Ἁγιορεῖτες, πού πήγαιναν στήν Πόλι γιὰ ἐργασίες τῶν Μοναστηριῶν τους ἢ γιὰ πνευματικὸ ἔργο, οἱ ὁποῖοι τοῦ συνιστοῦσαν νά προετοιμάζεται σιγά-σιγά γιὰ τούς ἀγῶνες τῆς ἀρετῆς. Γι’ αὐτὸ ἀγωνιζόταν στήν ἐγκράτεια καί τὴν νηστεία (τοῦ ἔφτανε τὸ ψωμί καί τὸ νερό) καί ἦταν τόσο σεμνὸς στοὺς τρόπους καί τὸ ντύσιμο, ὥστε μερικοὶ νόμιζαν ὅτι τὰ “ἔχει χαμένα”.

Μόλις ἔκλεισε τὰ εἰκοσὶ του χρόνια, παρά τίς παρακλησεις τοῦ Αὐτοκράτορα νά μείνη στὰ ἀνάκτορα, ὁ Γρηγόριος πήγε στό “Ἅγιον Ὅρος καί ὑποτά-

χθηκε σέ ἐνάρετο Γέροντα. Ἀγωνιζόταν μέ νηστείες, ἀγρυπνίες καί προσευχές καί παρακαλοῦσε τὴν Παναγία μας νά τὸν ὀδηγῇ, νά τὸν προστατεύῃ καί νά μεσιτεύῃ.

Μία ἡμέρα, καθὼς προσευχόταν, ἐμφανίσθηκε μπροστά του ἕνας σεβάσμιος Γέροντας. Ἦταν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. Κοιτάζοντας μέ καλωσύνη τὸν Γρηγόριο, τοῦ εἶπε:

- Ἦλθα, τέκνον, ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴν Ἁγιώτερα

καί Βασίλισσα τῶν ἀπάντων, διὰ νά σέ ρωτήσω, διὰ ποίαν αἰτίαν κάθε ὥρα φωνάζεις πρὸς τὸν Θεόν “φώτισέ μου τὸ σκότος, φώτισέ μου τὸ σκότος”;

- Καί τί ἄλλο πρέπει νά ζητῶ ἐγώ, πού εἶμαι γεμάτος ἀπὸ ἁμαρτίες, παρά νά ἐλεηθῶ καί νά φωτισθῶ, γιὰ νά ξέρω καί νά κάνω τὸ ἀγίό Του θέλημα; ρώτησε ὁ Γρηγόριος.

Καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τοῦ ἀπάντησε:

- Ἡ Δέσποινα τῶν ἀπάντων, μέσω ἐμοῦ τοῦ δούλου της, ὀρίζει ὅτι ἐγώ θά εἶμαι βοηθὸς σου καί στήν παρούσα καί στήν μέλλουσα ζωῇ.

Καί γεμιζοντας μ’ αὐτὰ τὰ λόγια τὴν καρδιά τοῦ Γρηγορίου ἄρρητη εὐφροσύνη, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἐγινε ἄφαντος.

Ὁ Γρηγόριος βρισκόταν τότε στὰ ὄρια τῆς Μονῆς Βατοπεδίου. Ἐκεῖ ἔζησε τρία χρόνια μέ τὸν Γέροντά του, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη σέ βαθύ γῆρας. Ἐπειτα ὑπετάχθη ὑποδειγματικῶς ἐπὶ τρία χρόνια στήν Ἱερά Μονὴ Μεγίστης Λαύρας, ὅπου ἀγωνιζόταν νά κατορθώσῃ ὅλες τίς ἀρετές. Ὡστόσο, ὁ πόθος τῆς ἡσυχίας τὸν ἔκανε νά ἀνα-

χωρήσῃ σέ ἡσυχαστικά μέρη, ὥστε νά μπορῇ νά λογίζεται καί νά προσεύχεται ἀπερίσπαστος.

Μία φορά, ἐνῶ προσευχόταν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος στό κελλί του πρὸς τὴν Θεοτόκο γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καί τὴν συνοδεία του καί τὴν παρακαλοῦσε νά κάνει εὐκολὴ καί ἀνεμπόδιση τὴν πνευματικὴ τους πρόοδο κι ἀκόμα νά τούς διευκολύνει στό νά βρῖσκουν πιὸ εὐκολὰ καί χωρὶς κόπο τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὸ ζῆν, ὥστε νά μὴν χάνουν τὸν καιρὸ τους μέ αὐτὰ καί ἐμποδίζονται ἀπὸ τὰ πνευματικὰ καί ἀναγκαϊότερα, συνέβη τὸ ἑξῆς:

Ἡ Δέσποινα τῶν ἀπάντων ἐμφανίσθηκε ντυμένη σεμνά, καθὼς τὴν βλέπουμε στίς εἰκόνες, ἀκολουθοῦμεν ἡ ἀπὸ πάμπολλους καί λαμπροὺς νέους. Γυρίζοντας μάλιστα πρὸς τὸ μέρος τους, τοὺς εἶπε:

- Ἀπὸ τώρα καί στό ἑξῆς ἐσεῖς νά οἰκονομῆτε ὅλα τὰ χρειαζόμενα καί νά τὰ δίνετε στὸν Γρηγόριο καί τὴν συνοδεία του. Αὐτὰ πρόσταξε ἡ Θεοτόκος καί ἐγινε ἄφαντη. Καί ἀπὸ τότε ὁ Ἅγιος καί ἡ συνοδεία του, ὅπου καί νά εὐρίσκοντο, εἶχαν ὅλα τὰ

χρειαζόμενα.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἔζησε ἐξήντα τρία χρόνια καί διετέλεσε μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἐπὶ δεκαοκτῶ

μῆνες. Ἐγραψε πολ-
λά πνευματικὰ ἔργα καί πρωτοστάτησε ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τίς λεγόμενες “ἡσυχαστικὲς Ἐριδες” τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνα.

Ὅταν ἐκοιμήθη, ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φανέρωσε στοὺς γύρω του τὴν ἐσωτερικὴ λαμπρότητα τῆς ψυχῆς του, διότι ἐλαμψε τὸ πρόσωπό του πολὺ. Ἐνα ἔντονο, παράδοξο φῶς γέμισε τὸ κελλί ὅπου ἔκειτο τὸ ἱερό Λείψανο τοῦ Ἁγίου.

Οἱ διδασκαλίες καί οἱ συγγραφές πού μᾶς ἄφησε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς εἶναι βαθύτατες, πνευματικώτατες καί θεολογικώτατες. Μεταξύ τῶν πολλῶν θεωροῦμε ἀξιοση-

μείωτη τὴν ἐξῆς: Διακρίνουμε τὰ πάθη σέ ἔνθεα - ὑπὲρ φύσιν, καί σέ ἀγενῆ - ἁμαρτωλά. Τὰ ἔνθεα πάθη χαρακτηρίζονται ἀπὸ μιά ἄφατη καί μόνιμη ἠδύτητα, εὐχαρίστησι, ἐνῶ τὰ ἀγενῆ ἔρχονται στὸν ἄνθρωπο μέ μιά ἠδονή, πού συνοδεύεται ὅμως ἀπὸ πόνο καί ὀδύνη. Ὅπως γράφει ὁ Ἅγιος, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἔζησε βίο ἄσκευο (ἀπλό), ἀπεριμέριμνο (χωρὶς ἀγωνιώδεις μέριμνες καί φροντίδες), ἀπραγμάτευτο (φιλήσυχο), ἄμοιρο λύπης, ἀμέτοχο ἀγενῶν παθῶν, ἀνώτερο τῆς ὀχι χωρὶς ὀδύνη πρόσκαιρης ἠδονῆς. Αὐτὴ εἶναι πάντοτε τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Χριστιανοῦ, πού βιώνει τὸ ἔνθεο πάθος καί δέν ζητάει τίς πρόσκαιρες καί ὀδυνηρὲς ἠδονές τῶν ἀγενῶν παθῶν αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ι Ο Σ

Ὁ Π Α Λ Α Μ Α Σ

**Ἡ μνήμη του τιμᾶται
τὴν 14ν Νοεμβρίου, καί τὴν δεύτερη
Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν.**

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ & Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο ΤΙΜΩΡΗΜΕΝΟΣ ΤΡΑΓΟΣ

Κάποιος Σαρακηνός, όνόματι Μουνδής, βόσκοντας κάποτε τά κατσίκια του στην περιοχή του Σινά, βρέθηκε κοντά σ' ένα μικρό κήπο μέ κάθε λογής καρπούς και μία μικρή πηγή. Κοντά στην πηγή αυτή καθόταν ένας Γέροντας. Γύρω του ύπηρχε ένα πλήθος κατσικιών. Έτρωγαν από τούς καρπούς πού κρατούσε στά χέρια του και έπιναν νερό από την πηγή. Ένας τράγος, όμως, βάλθηκε νά χτυπά μέ τά κέρατά του τά κατσίκια και δέν τά άφηνε νά πιουν νερό μέ την ήσυχία τους.

- Πόσες φορές θά στό πώ νά κάθεται ήσυχος και νά μήν τσακώνεσαι μέ τούς συντρόφους σου; του είπε ό Γέροντας. Άς εΐναι εύλογημένος ό Κύριος, αλλά δέν θά πιής άπ' αυτό τό νερό άλλη ημέρα.

Ό Σαρακηνός έφυγε, αλλά έχοντας στην σκέψη του τά λόγια του Γέροντα, Ξαναγύρισε την άλλη μέρα μαζί μέ τά σκυλιά του. Τόν τόπο δέν τόν βρήκε, βρήκε όμως τό κοπάδι τών κατσικιών. Τά σκυλιά του έτρεξαν, έπιασαν έναν τράγο και τόν σκότωσαν. Τότε ό Σαρακηνός κατάλαβε ότι ήταν αυτός στον όποίο ό Γέροντας είχε πει: «Άς εΐναι εύλογημένος ό Κύριος, αλλά δέν θά πιής άπ' αυτό τό νερό άλλη ημέρα».

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΟΥΣΕ

Ό Άββάς Άλέξανδρος του Καλαμώνος δέχθηκε κάποτε την έπίσκεψη ενός λιονταριού. Ήταν τόσο εξαντλημένο, πού φαινόταν ότι είχε ημέρες πολλές νά φάη. Ό Άββάς τό λυπήθηκε και του έδωσε άρτο και βρεγμένα ρεβίθια. Μετά σάν νά άπευθυνόταν σέ λογικό όν, του είπε νά πηγαΐνη κάθε μέρα νά του δΐνη φαγητό, άρκει νά μήν άδικήση κανέναν άνθρωπο, οΐτε άλλο ζωο.

Πράγματι, τό λιοντάρι εμφανίζόταν δύο φορές την ημέρα μπροστά στον Άββά Άλέξανδρο, περιμένοντας τό «συσσίτιο» του. Στεκόταν εύλαβικά μπροστά του και μόλις τελείωνε τό φαγητό του έφευγε κουνώντας την ουρά του, σάν νά τόν εύχαριστούσε. Αυτό κράτησε έπτά μήνες.

Μία ημέρα όμως τό λιοντάρι εμφανίσθηκε μέ τό γένη του ματωμένο.

- Γιατί μέ παράκουσες και έφαγες κρέας; του είπε αυστηρά ό Άββάς Άλέξανδρος. Φύγε και μή Ξανάρθεις εδώ. Εύλογητός ό Κύριος, τροφή τών Πατέρων πλέον δέν σου δίδω.

Τό λιοντάρι έσκυψε τό κεφάλι, σάν νά όμολογούσε τό σφάλμα του, αλλά δέν ήθελε νά φύγη κοντά από τόν Γέροντα. Τότε εκείνος πήρε ένα σκοινί, χτύπησε έλαφρά τό ζωο κι έτσι αυτό αναγκάστηκε νά κάνη μεταβολή και νά φύγη.

ΟΜΑΔΙΚΗ ΑΠΟΧΩΡΗΣΙ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

Κάποτε ό Όσιος Ίωαννίκιος έφθασε στην Θάσο. Τό νησί ήταν τότε γεμάτο δηλητηριώδη φΐδια πού προκαλούσαν πολλές ζημιές και θανάτους. Οι κάτοικοι του νησιού, μόλις πληροφορήθηκαν την άφιξη του φημισμένου άσκητη, συγκεντρώθηκαν και μέ δάκρυα θερμά τόν παρακαλούσαν νά τούς άπαλλάξη από την φοβερή μάστιγα.

Ό Όσιος τούς λυπήθηκε και προσευχήθηκε στον Κύριο νά τούς έλεήσει. Άμέσως τά φΐδια βγήκαν από τίς φωλιές τους και άρχισαν νά κατευθύνονται όμαδικά προς την θάλασσα. Έπεσαν στο νερό και δέν Ξαναφάνηκαν.

ωνται όμαδικά προς την θάλασσα. Έπεσαν στο νερό και δέν Ξαναφάνηκαν.

Σίμωνος Μοναχού

Απο
το
γεροντικό

ύποδείγματα

ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑΣ

Ό Άββάς Θεόδωρος δέχθηκε κάποτε την έπίθεση τριών ληστών. Οι δύο τόν κρατούσαν ακίνητο και ό τρίτος μάζευε τά πράγματά του. Όταν τά φόρτωσε όλα στην καμήλα του, έβαλε από πάνω και τόν μανδύα, πού φορούσε ό Άββάς στις συνάξεις.

- Άφήστε αυτόν τόν μανδύα, γιατί πολύ μου χρειάζεται, τούς παρεκάλεσε ό Άββάς.

Οι ληστές όμως γέλασαν ειρωνικά. Τότε εκείνος, χειροδύναμος καθώς ήταν, μέ μία κίνηση έρριξε κάτω τούς δύο πού τόν κρατούσαν κι έλευθερώθηκε. Βλέποντας την δύναμή του οι ληστές φοβήθηκαν και ήταν έτοιμοι νά τά παρατήσουν όλα και νά τό βάλουν στα πόδια.

- Πού πάτε, δειλοί; τούς είπε ό Όσιος. Χωρίστε τά πράγματα σέ τέσσερα μέρη. Κρατήστε τά τρία για σάς κι αφήστε μου τό ένα.

Έτσι του έμεινε ό μανδύας της συνάξεως!

Μία νύχτα ληστές έπιτέθηκαν σέ κάποιον έρημίτη.

- Ήρθαμε νά πάρουμε τά πράγματά σου, του είπαν άγρια.

- Κοπιάστε και πάρτε ό,τι σάς άρέσει, άποκρίθηκε εκείνος, χωρίς νά χάση την ψυχραιμία του.

Οι ληστές άδειασαν στην στιγμή την φτωχική του καλύβη κι έφυγαν βιαστικοί. Λησμόνησαν όμως νά πάρουν ένα μικρό φλασκι, πού ήταν κρεμασμένο από τό δοκάρι της στέγης. Ό έρημίτης τό ξεκρέμασε και, τρέχοντας πίσω από τούς ληστές, φώναζε:

- Γυρίστε πίσω, άδελφοί, ξεχάσατε νά πάρετε και τούτο.

Και τούς έδειχνε από μακριά τό φλασκι.

Θαύμασαν την ανεξικακία του οι ληστές και γύρισαν, όχι για νά πάρουν τό φλασκι, αλλά, για νά του βάλουν μετάνοια και νά του δώσουν πίσω όλα του τά πράγματα.

Ένας από τούς μεγάλους Γέροντες θέλησε κάποτε νά δοκιμάση δύο νεοφερμένους άδελφούς στην σκήτη. Μπήκε στον μικρό τους κήπο κι άρχισε νά καταστρέφη μέ τό ραβδί του ένα-ένα όλα τους τα λαχανικά. Οι άδελφοί του έβλεπαν από τό κελλί τους, αλλά δέν εμφανίσθηκαν, μέχρι πού τά κατέστρεψε σχεδόν όλα. Όταν είχε μείνει μία ρίζα πιά και ό Γέροντας ήταν έτοιμος νά την χαλάση κι αυτή, βγήκε ό νεώτερος άδελφός και του είπε μέ πολύ σεβασμό:

- Άν εύλογή ή άγιωσύνη σου, Άββά, άφησε τούτο νά τό μαγειρέψω για νά σέ φιλοξενήσω. Ίκανοποιημένος ό Γέροντας από την άνωτερότητα του άδελφού τόν έφίλησε και του είπε: - Βλέπω τό Πνεύμα του Θεού νά άναπαύεται σ' έσένα, άδελφέ, για την πολλή σου ανεξικακία.

ΑΓΑΠΗ ΑΡΧΟΝΤΙΚΗ...

Μ' αυτές τις δύο λέξεις ο Άγιος Παΐσιος υπέδειξε την σωστή στάση προς τους συνανθρώπους μας. Ήταν μία έκφραση του Γέροντα για να υποδηλώσει την αγάπη που δεν αποβλέπει στην ανταπόδοσι. Προσφέρει δηλαδή κάποιος, χωρίς να περιμένει κάτι σε αντάλλαγμα. Από την έλλειψη αυτής της αγάπης προέρχονται τα βάσανα και οι πειρασμοί, διότι οι άνθρωποι συνήθως ζητούν αναγνώρισι και άμοιβη.

Η κορυφή και ο στέφανος όλων των αγώνων του Αγίου ήταν η αγάπη. Ήταν πλήρης αγάπης για τον άνθρωπο, για την κτίσι και φλεγόταν από θείο έρωτα.

Από μικρό παιδί, στην Κόνιτσα, έκανε ελεημοσύνες και βοηθούσε πολλούς. Σ' αυτόν κατέφευγαν πάντα οι φτωχοί άνθρωποι και ζητούσαν βοήθεια. Κι εκείνος έδινε ακόμα και τα ρούχα που φορούσε. Μέ την μεγάλη του αγάπη αγάλιασε τα χωριά της Κόνιτσας και εύρισκε τρόπο να βοηθά "τούς εν ανάγκαις και εν ασθενεία όντας". Έδινε μεγάλη αξία στην ελεημοσύνη. Παρακινούσε τους ανθρώπους να έλεουν, γιατί πίστευε ότι **"όταν παίρνης κάτι, δέχεσαι ανθρώπινη χαρά. Αλλά όταν τό δώσης, παίρνεις και θεϊκή χαρά"**.

Εντύπωσι προκαλούσε και η ανεξικακία του Αγίου Παΐσιου. Άνθρώπους που τον κατηγορούσαν, τους συγχωρούσε κι εύχόταν γι' αυτούς. Άν μάθανε ότι έπεσαν σε πειρασμό ή ανάγκη, έτρεχε να βοηθήση, σαν να ήταν αδελφια τους. **"Άν δέν συγχωρούμε τούς άλλους, βρισκόμαστε έξω του παραδείσου"**, έλεγε χαρακτηριστικά.

Συμμετέχοντας στον πόνο των άλλων, ξεχνούσε τον εαυτό του, την προκοπή του, τις δικές του ασθένειες και έκανε καρδιακή προσευχή. **"Χριστέ μου"**, έλεγε, **"μή με ύπολογίζης έμένα. Κοίταξε τούς ανθρώπους που βασανίζονται"**.

Σέ όλη του την ζωή νήστευε, κοπίαζε και προσευχόταν για τον λαό του Θεού, παρακινούμενος από την μεγάλη του αγάπη. Αυτή ήταν η κινητήριος δύναμις του. Για να φθάση ο Άγιος Παΐσιος σε μέτρα τελειότητας, στην αληθινή

Πρός τιμήν τῆς άγιοκατατάξεως του πατρός Παΐσιου, θά δημοσιεύουμε στην σελίδα αυτή, για λίγο καιρό, ιστορίες από την ζωή του Αγίου.

αγάπη, δέν ύπολόγισε τον εαυτό του. Μίσησε την φιλαυτία και στην θέσι της έβαλε την αγάπη προς τον Θεό και τον άνθρωπο.

Ακόμα και προς τό τέλος της ζωής του, ενώ ήταν εξαιρετικά εξαντλημένος από τις συχνές αιμορραγίες, όταν διέβλεπε ότι κάποιος έχει ανάγκη, ξεχνούσε την κατάστασί του και, είτε κρεμασμένος στον φράχτη της Καλύβης του, είτε πεσμένος πάνω στην σανίδα που είχε για κάθισμα, στήριζε τούς αδελφούς.

Για να φθάση ο Άγιος στην "αρχοντική αγάπη" αγωνίσθηκε να τηρή τις εντολές του Θεού. **"Άν αγαπούμε τον Θεό φροντίζουμε να τηρούμε τις εντολές Του"**, έλεγε, **"ό έχων τας εντολάς μου και τηρών αυτάς, εκείνός έστιν ο αγαπών με"** (Ιω. ιδ', 21).

Την μεγάλη και ανιδιοτελή αγάπη του την διαισθάνονταν οι άνθρωποι. Ένα παιδί με προβλήματα και ψυχικά τραύματα πήγε κάποτε να δη τον Γέροντα. Τόν συνάντησε έξω από την Καλύβη του, στο μονοπάτι, τον αγάλιασε και έκλαιγε με λυγμούς. Ο Άγιος τό παρηγόρησε και τό βοήθησε να τελειώση τις σπουδές του. Όταν πήγε στρατιώτης, τό παιδί αυτό έγραφε στον Γέροντα γράμματα, αποκαλώντας τον "Μπαμπακούλη μου γλυκέ".

Για τις μεταξύ μας σχέσεις έλεγε: **"Πάντα πρέπει να ξεκινάμε όχι όπως μάς βολεύει έμας, αλλά όπως αναπαύει τον άλλον. Και τότε όλοι θά αναπαύονται και θά ύπάρχει αγάπη"**.

Ο Άγιος Παΐσιος έδωσε τά πάντα για τον Θεό και τον άνθρωπο. Και ο Θεός του έδωσε άφθονη την χάρι Του. Εισάκουε τις προσευχές του και άπαντούσε με θαύματα!

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σύμων Μοναχός

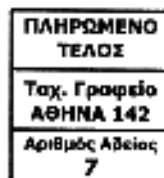
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 -

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, έλέησόν με